

Elektronisk reprint fra www.3f.dk

1. maj tale
Ulla Sørensen
Forundssekretær 3 F

God morgen alle sammen.

Når jeg altid glæder mig til 1. maj – er det ikke så meget fordi bøgen springer ud og familien tager på skovtur og ser frem til at det snart bliver sommer. Det glæder mig selvfølgelig også meget.

Men for mig er 1. maj først og fremmest et håndgribeligt bevis på at vi lever i et samfund med ytringsfrihed.

1. maj kan næsten hvem som helst – inklusive mig selv – stille sig op på en ølkasse, en talerstol eller hvad der nu lige er i nærheden – og sige sin uforgribelige mening om næsten alt.

Selvfulgelig sætter ytringsfriheden grænser, når det drejer sig om bagtalelse og injurier mod andre. Men det ved ethvert anstændigt menneske jo godt.

For mig er det aller vigtigste, at på denne dag – den 1. maj - har jeg og en masse andre mennesker, fået det privilegium, at vi kan sige vores mening og at der er nogen der lytter.

Og hvem har vi at takke for det. Det er os selv – det er arbejderklassen, der har skabt denne tradition og det synes jeg vi skal være taknemmelige for. Vi skal bruge 1. maj på at mindes de forfædre, der kæmpede for denne ret. Men vi skal også mindes de mange kammerater andre steder på kloden, som ikke har ytringsfrihed, og som bliver skudt for en brøkdel af de kritiske holdninger vi dagligt ytrer i den offentlige debat.

I dag vil jeg ikke kun bruge min ytringsfrihed på at skælde ud. Det vil jeg selvfølgelig også, men jeg vil også have lov til at udtrykke begejstring for, at Anders Fogh Rasmussen nu endelig ser ud til at have fået kamp til stregen. Ved at vælge Helle Thorning Smith som formand for socialdemokraterne, er der endelig udsigt til at vi kan slippe for den borgerlige regering, der har forpestet vores tilværelse så længe.

Til lykke med det.

Og tænk, at Socialdemokratiet har fået en kvinde som formand. Det store, gamle parti har for første gang i sin historie fået en kvinde i spidsen. Det har medlemmerne bestemt. Det var dem, der valgte hende. Kronprinsen blev overhalet indenom – ikke at en kronprinsesse, men af en fornyelse. Og hendes mål er at slå Anders Fogh ved næste valg. Vi skal nok hjælpe dig, Helle.

Og i kølvandet på valget af Helle Thorning-Smith steg antallet af kvinder på ledende poster i Folketingsgruppen. 43 procent af ordførerne er kvinder. 40 procent af gruppens medlemmer er kvinder. Og så er tunge poster som formand, politisk ordfører og en næstformandspost besat med kvinder. Normalt er det jo sådan, at kvinder sorteres fra jo højere op i hierarkiet man kommer. Men der er altså ikke langt fra 43 procent til halvdelen.

Det lover godt for fremtiden.

Elektronisk reprint fra www.3f.dk

Der er dog et par diskussioner jeg gerne vil have med den ny formand. Den handler om efterlønnen og om nogle tanker om at hæve pensionsalderen. Jeg er da helt på det rene med, at det kan blive nødvendigt at skære i nogle velfærdsydelser ud i fremtiden, men så længe vi har medlemmer, der slides ned inden de er fyldt 50, skal der ikke røres ved deres ret til at trække sig tidligt tilbage. Og så længe arbejdsgiverne ikke kan finde ud af at ansætte raske og sunde folk over 55 år, skal der ikke røres ved pensionsalderen.

Da den borgerlige presse – og det er jo snart hele pressen – med skadefryd kunne meddele at Dansk Arbejdsgiverforening var begejstrede ved tanken om at fjerne efterlønnen – blev jeg faktisk meget, meget vred. Hvad bilder de sig ind? Det er jo dem, der underbetaler og nedslider vores medlemmer og det er også dem, der afviser det grå guld ved fabriksporten. Sådanne gang hykleri.

Og så til et tema, som personligt optager mig meget. Med fusionen mellem SiD og KAD har ligestilling nemlig fået en meget høj placering i det faglige arbejde.

Med i alt 130.000 kvinder har Danmarks største faglige organisation nu forpligtet sig til at arbejde for fuld ligestilling mellem kønnene. Og I kan regne med, at det mål agter vi at nå.

Kvindeligt Arbejderforbund har brugt mere end 100 år på at give kvinderne en faglig identitet – at gøre dem til ligeberettigede parter på arbejdsmarkedet – og det flotte arbejde, agter vi at fortsætte – men nu i fællesskab med mændene i 3F.

I 3F er det vores mål at arbejde for ligestilling på alle niveauer.

På arbejdspladserne, så kvinder og mænd får samme løn og samme arbejdsvilkår. Det er vores mål, at få oprettet en fælles central, kollektiv barselsfond. Vi skal have lønstatistikker, der er til at gennemskue – for uden dem opnår vi aldrig fuld ligestilling.

Vi har fået vores eget ligestillingssekretariat, som vil bide sig fast i alle de uretfærdigheder, der stadig eksisterer. Vi vil indsamle viden, og vi vil bevise, at et moderne samfund har en forbandet pligt til at behandle mænd og kvinder ens.

Vi er klar over, at der venter os en kæmpe opgave, som også det omgivende samfund forventer meget af. Men vi kan godt love jer, at vi vil slå til, når der er problemer med ligestillingen. Om det er i lovgivningen eller andre steder i samfundet.

Der er nemlig ikke meget støtte at hente fra den borgerlige regering. Eller fra den eksisterende lovgivning.

Selv om vi har både en ligestillings- og en familieminister, så er det i hvert fald ikke fra den kant forbedringerne kommer. Tværtimod gør de, hvad de kan for at aflyse og nedlægge alt, hvad der bare ligner fremskridt.

Først havde vi en Henriette Kjær som ikke mente, at ligestilling var noget at lovgive om. Tværtimod er der mange eksempler på, at hun direkte har modarbejdet ligestillingen. Den forlængede barselsorlov – kun for kvinder – betyder f.eks., at kvinder er så længe væk fra jobbet, når de får børn, at de taber lønkampen. Vi mener, at 3 måneder skal øremærkes til mændene. Og det skal ikke være frivilligt – det skal ske gennem lovgivning.

Elektronisk reprint fra www.3f.dk

Og så undrer jeg mig også over, at regeringen kan slippe af sted med at nedsætte en strukturkommission med 11 mænd og 1 kvinde. Jeg behøver næppe minde om, at vi her taler om en af de største reformer i nyere tid; en grundlæggende forandring af vores offentlige sektor – af vores velfærdsmodel. En sektor der alt overvejende er repræsenteret ved kvindelige medarbejdere, og hvis ydelser er helt afgørende for ligestillingen i Danmark.

Regeringens seneste brøler bestod i, at det nedlagde børnefamilieudvalget med den begrundelse, at udvalget har opfyldt sin mission. Jo tak - Lavere daginstitutionstakster, en børnecheck og en barselsfond. Men der opstår da hele tiden nye problemer hos børnefamilierne. Familiepolitik er alt for vigtigt et område til at blive reduceret til at skulle opfylde enkelte valgløfter. –Og regeringens indsats her var ren valgflæsk - den har Absolut ingen ambitioner for de danske familier.

Globalisering

Og så til noget helt andet – globaliseringen, som optager os alle sammen meget i disse år. Globaliseringen får dramatiske konsekvenser for hele vores velfærdssamfund og vi kan ligeså godt opgive enhver tanke om at afskaffe globaliseringen. Det er noget, der er kommet for at blive. Derfor skal vi forholde os til de problemer, der opstår – og de muligheder som globaliseringen medfører.

Globaliseringen er hver eneste dag et samtaleemne på danske arbejdspladser – fordi mange berøres af at arbejdsopgaver – og ofte hele virksomheder – flyttes til andre dele af verden. Det er hverdagens udfordringer og titusindvis af danske lønmodtagere lever hver eneste dag med frygt for, at netop deres virksomhed bliver den næste, der ikke kan klare sig i den globale konkurrence.

Mange tusinde jobs bliver hver eneste måned nedlagt på grund af globaliseringen og mange lønmodtagere ved, at det måske i morgen er deres job, der står for skud.

Men erfaringerne fra de seneste års globale konkurrence viser også, at globaliseringen skaber nye muligheder.

Problemet i denne forandringsproces – og det er noget, som vi kommer til at mærke overalt på danske virksomheder – er, at de mennesker, der bliver fyret ikke automatisk kan overtage de nye job, der opstår.

Derfor står det danske samfund med et kæmpe behov for at satse langt stærkere på forskning, udvikling, etablering af nye arbejdspladser, opkvalificering og efteruddannelse af de titusindvis af danskere, der bliver nødsaget til at skifte branche, hvis de fortsat skal være på arbejdsmarkedet.

Og her savnes der klare politiske initiativer.

Under den netop overståede valgkamp til folketinget lukkede slagteriet i Hjørring. Det skrev aviserne meget om – ikke mindst fordi det blev et af valgkampens centrale emner. Politikerne stod i kø for at hjælpe slagteriarbejderne i Hjørring.

Men når vi skærer alle valgløfterne væk, så var regeringens centrale budskab – at alle disse problemer bliver løst i 2007, når de nye storkommuner er dannet.

Elektronisk reprint fra www.3f.dk

Jeg er sikker på, at det må have fået alle landets lokalpolitikere til at ligne et stort spørgsmålstejn. Der er nemlig intet i kommunalreformen, der tyder på, at kommunerne får værktøjer eller økonomi til at løse disse enorme strukturproblemer.

Kommunerne har ikke værktøjerne til at håndtere de problemer, der opstår når store og små virksomheder lukker. Kommunerne har ikke værktøjer eller ressourcer til at skabe ny udvikling, ny dynamik, omskole folk til nye områder eller blot hjælpe de ledige i arbejde i andre brancher.

Desværre er der også langt imellem de positive historier om virksomheder, der satser målrettet på disse ting. Nej i stedet kan vi dagligt læse om, hvordan direktørerne rager enorme lønstigninger til sig. Sidste år fik direktørerne i gennemsnit en lønstigning på 22 procent!! Og det er vel at mærke 22 procent af de i forvejen høje millionlønninger. Ja og sådan har udviklingen været i en række år.

Topcheferne får stadig mere i løn. Både i den direkte månedsløn, men så sandelig også i form af store bonusordninger, pensionsordninger, og meget andet.

Og det er de samme direktører, der siger, at der ikke er råd til lønstigninger på deres virksomheder. Der er ikke råd til at give de ansatte mere i løn.

Hvor er retfærdigheden? Nej den er svær at få øje på.

Ja faktisk er situationen så grotesk, at de topchefer, der forgylder hinanden mener, at de lavestlønnede skal længere ned i løn.

Det grundlæggende element i den danske samfundsmodel har i mere end hundrede år været vores solidaritet med de svage. Vi har opbygget et samfund med et socialt sikkerhedsnet, som tog hånd omkring folk, der har brug for hjælp.

Vi har i årtier kæmpet for, at det danske samfund skulle gennemsyres af social tryghed og, hvor vi havde det klare mål, at de stærkeste skuldre skulle bære de største byrder.

Og sådan skal det blive ved med at være. Det skal vi love hinanden her i dag.

Til sidst kan jeg fortælle jeg, at 3F i torsdags på den Internationale Arbejdsmiljødag besluttede at tage kontakt til den indiske fagbevægelse, for at få rettet op på de fuldstændigt uhyrlige forhold, som man byder arbejderne på Alang Stranden i Indien som arbejder med at ophugge gamle udtjente skibe, bl.a. et par stykker fra Danmark.

- Vi eksporterer dårligt og dødsensfarligt arbejdsmiljø så det forslår, og det kan vi ikke være bekendt. Arbejdsmiljøet for arbejderne dernede er ubeskriveligt. Det er simpelthen noget svineri, som vi ikke kan være bekendt.

Vi kan ikke leve med, at nogle mellemmand og gemene skibsophuggere bruger ludfattig arbejdskraft for egen vindings skyld. Derfor har vi besluttet at gå i dialog med de indiske fagforeninger, og forsøge rejse en debat om, at gøre arbejdsmiljø og arbejdsforholdene generelt bedre for de arbejdere, der i dag kravler rundt på skibsvrag i Indien.

Den diskussion eksisterer slet ikke, til gengæld sidder vi bare og er forargede over, at der stadigvæk eksisterer slyngler i denne verden.

Elektronisk reprint fra www.3f.dk

Jeg synes at vi herfra i dag skal sende de varmeste tanker og sympati til de mange tusinde arbejdere, der dagligt slider og slæber dernede, for at tilfredsstille disse slyngler.

Og så må I have en fortsat rigtig god 1. maj!